

My Fair Lady

Toni Roca

Tots els colors del cel... O la llum de la tarda. Però el matí aquell fou auster, clar i brillant. L'home vestit d'etiqueta, la dona escombrant el carrer i per les cantonades, els nens i les nenes —era diumenge, tancada l'escola, els professionals de la docència de vacances, temps i espais d'oci-sitat i lleure...— tancats i a la gàbia, el taxista nascut a Mataró en estat de vaga imprecisa, el príncep i el pirata vora la disbauxa feien l'amor a l'alcova nupcial, el porter de l'edifici de luxe llegia els grans llibres de la història universal i de la humanitat inclosos els pròlegs, epílegs, apèndixs i altres matèries per a no dormir, les criades i els drapaires dins el càndid vol de l'horabixa... Totes aquestes coses i persones (i altres més, altres més, que sovint tot s'embolica que fa fort) passaren aquell matí de primavera de l'any, probablement 1966, quan al Cinema Alcázar estrenaren amb soroll d'escàndol i publicitat, *My Fair Lady*. Tots els colors del cel al seu servei. Al servei de l'home/dona del cinema.

El noi, aleshores més noi que mai, recorda encara amb ulls humits i sentiment al cor de la tempesta, els títols de propaganda escrits a tots els periòdics de l'època: «Aquí, todo es belleza». I era així exactament, amb plenitud de l'adjectiu que no admetia cap mena de possibilitat d'equivocació posteriorment qualificada de greu. Insistia, però, amb la frase, «temps era temps» i això mateix, el temps que passa i tot ho defineix amb una gradual, objectiva afirmació. El temps, les coses del temps, volia dir el noi aquell, ubicava la sensualitat del sentiment al lloc perfecte però irreversible. Perquè, sense cap mena de dubte la sensualitat dels sentiments neix a flor de pell a penes les imatges primeres sorgien entre el color i la calor de la *mise en scene/directed by* George Cukor que de mica en mica agafà l'esperit, però també l'ànima. De llavors ençà, ha passat la vida, ha passat la cançó, l'hora de la magrana, de la figa i del raïm.

Però Audrey Hepburn, holandesa; ja molt lluny d'unes vacances que foren romanes tenia a l'abast el somriure més possible de la història del cinematògraf com una mena de somriures i llàgrimes, de crits i de gemecs que fou com obrir en aquells dies barcelonins la nova simfonia d'una nova primavera esclatant talment un terratrèmol que el va comoure. I talment. De l'interior a l'exterior. De l'exterior a l'interior. Audrey Hepburn, dolça gavina en flor, ombra de l'ombra, nom del nom, de la terra i del cel, tal vegada una escisió d'aquesta terra, d'aquest cel que no era sinó la carn encesa de la Holly, poc després d'un desdèjuni a Can Tiffany's, amb el Truman Capote i el Blake Edwards allà per les contrades de la cinquena avinguda. De tota manera, aquesta

és la història anomenada *my fair lady*, del matí aquell de primavera, del nom del lloc, Rambla Catalunya i un sol de gràcia i de justícia, company fidel de l'aventura i l'odissea amb la tonada de les cançons, *Get me to the church on times, The street where you lives* i la versió catalana voldria anar dansant, tota la nit igual, que el món és teu i és meu, voldria dir que sóc per sempre més feliç...» Encara l'original anglès i la seva traslació catalana amb permís de George Bernard Shaw, cautelós creador de *Pigmalió*.

Tot embolicat, tot barrejat des de la metàfora tan cinematogràfica com visualment perfecta. A la memòria la referència col·lectiva i alhora privada, *My fair lady*, inesgotable tresor ara revisat, posat al dia, ubicat dins un obscur aparell de televisió. Una altra manera, per cert, de realitat no pas virtual... Temps era temps, Audrey Hepburn, nascuda per sempre més als Països Baixos. Llavors, la mort, la mort inesperada i cruel, gairebé incompartible. Incompartible sempre. I la veu/versió italiana del poema eivissenc, dit ara en el teu homenatge, Audrey Hepburn, «Ti dirò belle, ti chiamerò fin d'ora bella / Come un crepuscolo inconsumato della rosa / per causa di una impregnazione del tatto / delle mani, delle mie mani / che voglio indagarti nelle pelle...».

AUDREY HEPBURN I REX HARRISON